

SCRISOARE CIRCULARĂ - august 1987

Vă salut din inimă pe toți în scumpul Nume al Domnului, cu Cuvântul din Tit 1:1-3: „*Pavel, rob al lui Dumnezeu, și apostol al lui Isus Hristos, potrivit cu credința aleșilor lui Dumnezeu și cunoștința adevărului, care este potrivit cu evlavia, în nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă, ci Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui, prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru*“.

Această afirmație ar fi putut-o așeza Pavel la începutul fiecărei epistole scrise de el și, de asemenea, același text ar putea fi folosit ca principal Cuvânt pentru fiecare predică a unui adevărat bărbat al lui Dumnezeu. Dumnezeu are doar un singur plan, o singură biserică, doar un singur fel de a lucra.

Cuvântul „**rob al lui Dumnezeu**“, pe care Pavel l-a folosit pe drept, ne spune că el a împlinit poruncile Domnului său și a urmat călăuzirile pe care le-a primit. Un rob face ceea ce îi poruncește Domnul lui. La origine, cuvântul „rob“ a avut chiar însemnătatea de „sclav” - un om pe deplin supus și predat Domnului său, care nu făcea voia lui proprie, ci voia Stăpânului său.

Cuvântul „**apostol al lui Isus Hristos**“ înseamnă cu adevărat „unul trimis personal de Isus Hristos” - dar cu condiția de-a fi chemat și însărcinat de El - nu pretenții, ci o chemare adevărată de a sluji cu Cuvântul. Pavel se referă la aceasta într-un alt loc și scrie: „*Și propovăduitorul și apostolul lui am fost pus eu - spun adevărul în Hristos, nu mint - ca să învăț pe Neamuri credința și adevărul*“ (1Tim.2:7).

Un rob al lui Dumnezeu în Noul Testament este un trimis, un apostol al lui Isus Hristos. Un astfel de om stă la dispoziția aleșilor pentru a-i întări în credință. Alegerea nu este o învățătură, ci este o lucrare a lui Dumnezeu isprăvită înainte de întemeierea lumii. Petru scrie în 1Petru 2:9: „*Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată*“.

Tot ce se spune în Biblie despre aleși are valabilitate până astăzi și se trăiește printre ei. Încă înainte de a începe timpul, numele lor erau scrise în cartea vieții Mielului jertfit - Apoc.13:8: „*Și toți locuitorii pământului i se vor închina, toți aceia al căror nume n-a fost scris, de la întemeierea lumii, în cartea vieții Mielului, care a fost înjunghiat*“.

În dragostea Lui veșnică, El ne-a ales mai dinainte după plăcerea voiei Lui. **De aceea noi, în dragostea Lui, îl putem iubi fără nici o forțare și cu tot ce este în noi.** Aceasta se exprimă printr-un dor adânc după Domnul nostru. El ne-a făcut părtași firii Lui, o adevărată părtășie a Duhului, care îi leagă pe fiecare cu Dumnezeu și pe aleși unii cu alții.

Ca urmare, apostolul pomenește realitatea, că el se luptă pentru cunoștința adevărului, care este potrivită cu evlavia. Există o cunoștință care trece pe lângă adevăr, care se umflă și crede că știe ceva. **Dar ce vrea să se spună prin cunoștința biblică, o putem citi din 1Cor.14:6** „*În adevăr, fraților, de ce folos v-aș fi eu, dacă aș veni la voi vorbind în alte limbi, și dacă cuvântul meu nu v-ar aduce nici descoperire, nici cunoștință, nici proorocie, nici învățătură?*“

Deseori am trăit acest lucru în slujba mea, că în timpul predicii, legăturile profetice mi-au fost arătate și descoperite și mi-au fost date cuvinte de cunoștință, de înțelepciune și de învățătură. Aceasta o pot confirma mii de oameni din întreaga lume. Dar aici nu este vorba despre slujba unui om, ci de darurile Duhului, pe care Dumnezeu, printr-o slujbă pusă de El, le folosește spre binecuvântarea poporului. Că Domnul se folosește de oameni, nu este ceva nou. Întotdeauna proorocii și apostolii au propovăduit poporului și ne-au dat nouă mai departe ceea ce au primit mai întâi ei de la Dumnezeu și nu ceva adus de acasă.

Este de o mare importanță să RECUNOȘTI ceea ce face Dumnezeu într-un timp anumit. Domnul atunci a reproșat cărturarilor: „*Vai de voi, învățători ai Legii! Pentru că voi ați pus mâna pe cheia cunoștinței: nici voi n-ați intrat, iar pe cei ce voiau să intre, i-ați împiedicat să intre*“ (Luca 11:52).

În cuvântarea lui profetică, spunea Zaharia cu privire la slujba lui Ioan: „*Și tu, pruncule, vei fi chemat prooroc al Celui Prea Înalt. Căci vei merge înaintea Domnului, ca să pregătești căile Lui, și să dai poporului Său cunoștința mântuirii, care stă în iertarea păcatelor lui*“ (Luca 1:76).

Dumnezeu este interesat ca noi să recunoaștem timpul în care trăim și Mesajul pe care El l-a dat. Cunoștința divină se revarsă de fiecare dată în Isus Hristos. Pavel scrie: „*pentru ca să li se îmbărbăteze inimile, să fie uniți în dragoste și să capete toate bogățiile plinătății de pricepere, ca să cunoască taina lui Dumnezeu Tatăl, adică pe Hristos, în care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și ale științei*“ (Col.2:2,3). Fiecare înțelepciune și cunoștință care nu are pe Hristos ca și conținut și punct principal, o putem uita fără părere de rău. Este vorba doar de o dreptate proprie, care nu a ajutat încă pe nimeni, dar pe mulți i-a oprit de la adevărul original.

Colosenilor, Pavel le scrie: „*Dar acum lăsați-vă de toate aceste lucruri: de mânie, de vrăjmășie, de răutate, de clevetire, de vorbele rușinoase, care v-ar putea ieși din gură. Nu vă mințiți unii pe alții, întrucât v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, cu faptele lui, și v-ați îmbrăcat cu omul cel nou, care se înnoiește spre cunoștință, după chipul Celui ce l-a făcut*“ (Col. 3:6-10). Tot atât de puternic este și cuvântul din Efes. 11:7: „*Și mă rog ca*

Dumnezeul Domnului nostru Isus Hristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire, în cunoașterea Lui”.

În Romani 5, Pavel intră în amănunte cu privire la nădejdea pe care o poartă un om credincios în inima lui și prinde în această legătură gândul referitor la **“încercare”**. Acolo este scris: *“...răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”* (Rom.5:4,5) În Iacov 5:7-11, în acest context, găsim de asemenea un verset foarte important. Apostolul ne provoacă în ver.10 și 11 să luăm ca pildă răbdarea proorocilor care au vorbit în Numele Domnului: *„Fiți dar îndelung răbdători, fraților, până la venirea Domnului. Iată că plugarul așteaptă roada scumpă a pământului, și o așteaptă cu răbdare, până primește ploaie timpurie și târzie. Fiți și voi îndelung răbdători, întăriți-vă inimile, căci venirea Domnului este aproape. Nu vă plângeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați: iată că Judecătorul este chiar la ușă. Frații mei, luați ca pildă de suferință și de răbdare pe proorocii, care au vorbit în Numele Domnului. Iată, noi numim fericiți pe cei ce au răbdat. Ați auzit vorbindu-se despre răbdarea lui Iov, și ați văzut ce sfârșit i-a dat Domnul, și cum Domnul este plin de milă și de îndurare.”* (Iacov 5:7-11) Iov este chiar amintit cu numele și Iacov ne îndreaptă atenția spre răsplata pe care Domnul i-a pregătit-o după suferințele lui. Așa și noi, trebuie să răbdăm statornici până când va cădea ploaia târzie, restituirea în dublă măsură ca la Iov și după aceea adunarea recoltei.

Ca fundament al răbdării statornice, încercării și nădejdi care nu ne înșeală, este numită în Romani **”dragostea lui Dumnezeu”**. Acolo spune: *„Însă nădejdea aceasta nu înșeală, pentru că dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat.”* (Rom 5:5). Și aici nu ajută nici o filozofie, ci noi trebuie să o fi trăit cu adevărat. Despre dragostea lui Dumnezeu este scris că ea nu încetează niciodată - pur și simplu pentru că ea nu a început niciodată. Ea rămâne în veci și în inima acelora în care a fost revărsată cu adevărat, aceștia devenind din niște fapte trecătoare, fii și fiice ale lui Dumnezeu cu viață veșnică. Toți cei care iubesc limitat, chiar dacă au făcut-o ani de zile, ei încă nu poartă dragostea lui Dumnezeu în inima lor. Există o ungere temporară cu Duhul Sfânt, pe care mulți au primit-o. Ea poate fi în legătură cu niște simțăminte puternice sau chiar cu folosirea darurilor, fără ca o naștere din nou și o înnoire să fi avut loc în sufletul lor. Dar există și o pecetuire valabilă până în veșnicie, prin Duhul. Numai aleșii o trăiesc; ei compun în fiecare epocă, gloata biruitorilor.

Printr-o dragoste liber consimțită, Dumnezeu a născut fii și fiice prin sămânța Cuvântului Său veșnic. Prin aceasta ei sunt un neam dumnezeiesc și compun Biserica celor întâi născuți. Ei iubesc pe Dumnezeu ca Tatăl lor și pe toți copiii Lui - I Ioan 5:1: *”Oricine crede că Isus este Hristosul, este născut din Dumnezeu; și oricine iubește pe Cel ce L-a născut, iubește și pe cel născut din El.”* Prin aceasta se poate verifica fiecare personal, dacă această dragoste nesfârșită, dragoste divină, a fost pusă cu adevărat în inimile noastre prin adevărata umplere cu Duhul Sfânt. Deseori o înclinație pământească, religioasă între oameni cu aceleași principii, este denumită ”dragoste divină”. Dar aici este vorba de două lucruri TOTAL diferite, care nu au voie să fie încurcate. Nu este nimic deosebit când oamenii care cred și gândesc la fel se iubesc și au intenții bune unul față de celălalt. Acest lucru îl găsim în fiecare confesiune, ba chiar și în asociații lumesti sau în cluburi - dar dragostea lui Dumnezeu nu are nimic în comun cu aceste înclinații.

Dragostea divină are alte atribute și unități de măsură. Ea nu încetează atunci când acordul se întrerupe, ci ea crede pentru alții, ea simte cu alții, etc....Dragostea lui Dumnezeu este salvatoare, împăciuitoare, iertătoare și se jertfește pentru aproapele ei. Din acest motiv scrie Ioan: *”Noi am cunoscut dragostea Lui prin aceea că El Și-a dat viața pentru noi; și noi deci trebuie să ne dăm viața pentru frați.”*(Ioan 3:16) Numai această dragoste va intra acolo. Ea, împreună cu cei iubiți din inimă, se va întoarce la punctul de plecare. Amin.

Mai departe, Pavel continuă să prezinte în scrisoarea lui către Tit, că Dumnezeu, care nu poate să mintă, a făgăduit viața veșnică înainte de veșnicii. El continuă: *”.....ci Și-a descoperit Cuvântul la vremea Lui”.* Dumnezeu veghează asupra Cuvântului Său pentru a împlini făgăduințele la timpul potrivit. Planul Lui de mântuire este făcut de cunoscut prin predicarea Cuvântului descoperit. Apostolul a accentuat propovăduirea și mesajul pe care l-a adus și a scris: *”... prin propovăduirea care mi-a fost încredințată, după porunca lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru.”* Prin faptul acesta el nu s-a împins pe sine în față, ci a dat adevărata mărturie că propovăduirea lui are loc printr-o directă însărcinare dumnezeiască. Cine nu poate spune acest lucru, ar face bine să-și caute o altă meserie, pentru ca să nu-și stea în drum sieși și altora.

Dacă noi îl pomenim pe fr. Branham, atunci o facem numai pentru că noi știm că el a avut o însărcinare directă din partea lui Dumnezeu și, ca și Pavel, a fost chemat la slujbă într-un mod supranatural. Și propovăduirea lui era în conformitate cu cea a lui Pavel. Ca fiecare adevărat bărbat al lui Dumnezeu, el știa locul, timpul chemării lui și el putea reda exact ceea ce i-a vorbit Domnul. De fiecare dată când Domnul Însuși sau Îngerul trimis de El vorbea cu el, după aceea putea numi ziua și locul unde s-a întâmplat. Același lucru îl pot spune și eu.

În ultima mea vizită în Europa de Est le-am dat fraților posibilitatea să pună întrebările care le aveau pe inimă. Eu totuși am fost foarte surprins când un frate, în fața tuturor, dintr-o dată m-a întrebat: ”Frate Frank, ți-a vorbit Domnul în limba engleză sau germană?” Cu toate că eu nu m-am gândit la o astfel de întrebare, am putut răspunde fără să mă pripesc: ”În germană”. De fiecare dată începând cu 2 aprilie 1962, până în 28 decembrie 1983, nu numai că vorbirea Lui m-a transpus într-o stare de teamă absolută, ci și exprimarea clară m-a copleșit. Până astăzi

mai sunt impresionat cât de clar a vorbit El fiecare Cuvânt, da, chiar fiecare literă pe care a exprimat-o. Domnul trăiește, El nu este o închipuire evlavioasă, El vorbește și lucrează în suveranitatea Lui, așa cum El și-a pus în gând să o facă.

Mulțumitori, recunoaștem că prin Mesajul profetic-apostolic pe care El l-a adus poporului Său, conform planului de sfârșit al timpului de har, am fost aduși în starea cea mai actuală. El a subliniat lucrurile care acum sunt de o deosebită importanță și așteaptă de la toți care vor să fie confirmați înaintea Lui, să fie luate la inimă, urmate și trăite. Cine crede mesajul timpului de sfârșit al Cuvântului descoperit, care conține făgăduințele pentru acest timp și premerge celei de-a doua veniri a lui Hristos, acela să se aplece și fără nici o teamă să dea mărturie.

Propovăduirea unui bărbat trimis de Dumnezeu este adevărată și nu are nevoie de corectare. Dar și ei au fost călăuziți din cunoștință în cunoștință, din claritate în claritate și din adevăr în adevăr, dar niciodată un bărbat însărcinat de Dumnezeu nu a trebuit să se corecteze în învățătura lui. Cel cu adevărat trimis de Dumnezeu propovăduiește Cuvântul lui Dumnezeu și Cuvântul este adevărat și rămâne în veci. Unde sub aparența unor descoperiri deosebite se propovăduiesc învățături noi, care atunci când sunt verificate cu Cuvântul nu stau în picioare, acolo ei bătătoresc din nou o altă cale ca să țină pe oameni legați de ei. Acolo sunt niste duhuri evlavioase în lucrare, dar nu Duhul Sfânt. Adevărata dragoste divină ne leagă cu Cuvântul care nu minte și în care nu este nici o rătăcire.

Fiecare om umplut cu Duhul lui Dumnezeu se va comporta în toate domeniile total normal și natural. Nimic teatral nu-l va înconjura, totul este real și de nădejde. Acest lucru să ni-l dăruiească Dumnezeu tuturor. Amin.

Mărturie misionară

Cu adâncă recunoștință am dreptul să depun mărturie despre răspândirea Cuvântului în întreaga lume. Încă nu a existat un an în care cu adevărat tot timpul să fie ocupat cu călătoriile misionare și adunări ca în acest an. Peste toate acestea, predicile sunt tipărite în diferite limbi și țări. Și noi trebuie să tipărim multe exemplare pentru că este necesar. Fie broșuri sau casete, mesajul divin ajunge la oameni în toate popoarele, limbile și națiunile. Noi în aceasta vedem împlinirea Scripturii, că Dumnezeu a trimis o foame după Cuvântul Său. El a fost Acela care s-a îngrijit să ne pună la dispoziție Cuvântul Lui ca hrană spirituală, ca o mână proaspătă. Fără nici o pretenție, avem dreptul să depunem mărturie, spre slava Domnului, că noi cu adevărat am primit Cuvântul acestui ceas, mesajul lui Dumnezeu pentru acest timp.

Conform așteptărilor, Dumnezeu a deschis și ușile în țările Est Europene. Vizitele mele în România și Cehoslovacia m-au copleșit. Ar fi doar de dorit ca toți frații și surorile să trăiască mulțumirea acestor frați. Până acum a fost de negândit ca într-o țară socialist-comunistă și ateistă chiar și Miliția să vegheze când are loc un botez sub cerul liber. Ca niște oameni credincioși biblic, am acceptat și partea care ne spune că fiecare stăpânire este pusă de Dumnezeu și că însărcinarea noastră este de a ne ruga pentru ei. „*Oricine să fie supus stăpânirilor celor mai înalte; căci nu este stăpânire care să nu vină de la Dumnezeu. Și stăpânirile care sunt, au fost rânduite de Dumnezeu. De aceea, cine se împotrivesc stăpânirii, se împotrivesc rânduielii puse de Dumnezeu; și cei ce se împotrivesc, își vor lua osânda. Dregătorii nu sunt de temut pentru o faptă bună, ci pentru una rea. Vrei dar să nu-ți fie frică de stăpânire? Fă binele, și vei avea laudă de la ea. El este slujitorul lui Dumnezeu pentru binele tău. Dar, dacă faci răul, teme-te, căci nu degeaba poartă sabia. El este în slujba lui Dumnezeu, ca să-L răzbune și să pedepsească pe cel ce face rău. De aceea trebuie să fiți supuși nu numai de frica pedepsei, ci și din îndemnul cugetului. Tot pentru aceasta să plătiți și birurile. Căci dregătorii sunt niște slujitori ai lui Dumnezeu, făcând necurmat tocmai slujba aceasta. Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea. De fapt: "Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftesti", și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: "Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși." Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii. Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunericii, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.” (Rom. 13:1-14) Așa cum noi respectăm ordinea divină, tot așa o recunoaștem și pe cea pământească, indiferent de ce natură este.*

Vouă tuturor, care cu o încredere nemărginită stați în spatele lucrării misionare, vreau să vă mulțumesc din inimă. Domnul să vă răsplătească credincioșia. Mai mult ca niciodată, vă rog să mă amintiți în rugăciunile voastre zilnice. Îmi este mult pe inimă, ca Dumnezeu să Se descopere așa cum a făgăduit, să confirme Cuvântul Său și să împlinească făgăduințele Lui.

Harul lui Dumnezeu să fie cu voi toți!

Lucrând, prin însărcinarea lui Dumnezeu,
Fr.Frank